

Al-là, l'amor i la mort

La comissió nord-americana que investiga els antecedents de l'11 de setembre destapa un motiu de discòrdia d'allò més mundà a Al-Qaida: un pilot suïcida s'estimava massa la seva xicota.

Al final va aconseguir vèncer el seu cor. L'última vegada que Ziad Jarrah va trucar a la seva xicota va dir "t'estimo" tres vegades, però ella ja feia temps que l'havia perdut. El matí d'aquell mateix dia, Jarrah pilotava una de les quatre màquines que es van segrestar l'11 de setembre de 2001 i es van utilitzar com a bombes incendiàries en l'atemptat terrorista més cruel de tots els temps.

Jarrah va dubtar fins a l'últim moment. El fill d'una família nombrosa acomodada del Líban es dividia entre el fanatisme religiós i l'amor per l'estudiant de Medicina turcoalemanya Aysel S. De fet, Jarrah la va visitar un mínim de cinc vegades a la ciutat alemanya de Bochum mentre preparava els atemptats als Estats Units.

Pels seus amics radicals, aquell gran amor era tan sospitós com el seu gust per les festes o per alguna cervesa esporàdica. Fins i tot durant la fase decisiva del seu pla van discutir-se amb Jarrah per aquest tema. Els caps d'Al-Qaida a l'Afganistan van esforçar-se fins a l'últim minut per trobar un substitut a una persona que als seus ulls no era un portador de la mort fiable.

La comissió d'investigació independent dels Estats Units explica aquesta història d'amor fatal que va escriure capítol a capítol els antecedents de l'11 de setembre. I l'explica més detalladament que mai. Abans, ja s'havia parlat de la participació personal d'Ossama bin Laden en la trama, o que el pla original preveia el segrest no de quatre avions sinó de deu. Però finalment la comissió omple alguns dels buits que encara quedaven. La setmana passada, el mateix George W. Bush va contradir-se sobre la legitimació de la guerra de l'Iraq: segons la comissió, no hi ha proves de col·laboració entre Saddam Hussein i Al-Qaida.

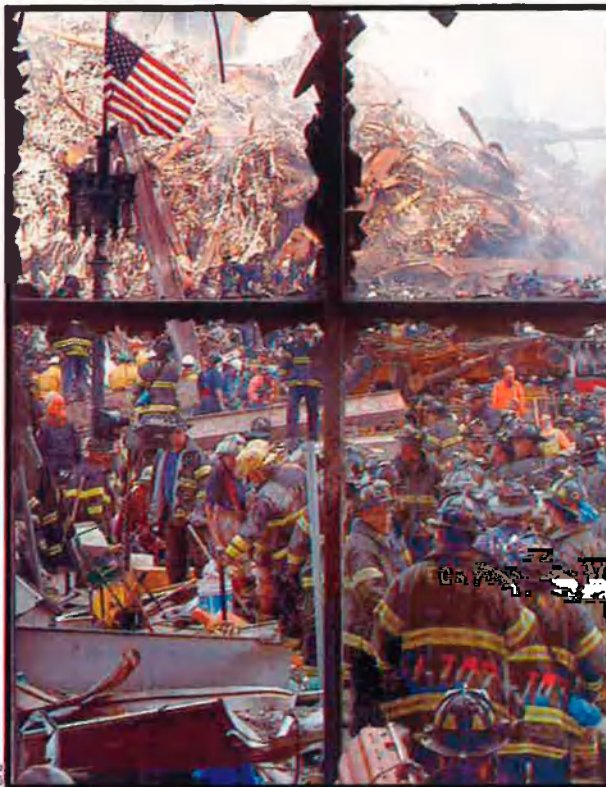
L'informe es basa en els centenars de milers de documents i més de mil entrevistes amb membres dels serveis secrets, polítics i investigadors. La comissió té accés a declaracions altament secretes de presos d'Al-Qaida, sobretot a les dels dos instigadors de l'11 de setembre, Ramzi Binalshibh i Chalid Scheich Mohammed. Segons expliquen tots dos, arrestats als Estats Units, el pla terrorista no seguia cap guió perfecte. Al contrari, "els conspiradors de l'11 de setembre—diu la comissió— es van trobar amb dificultats pràctiques, amb discrepàncies d'opinions i posicions antagòniques a la direcció d'Al-Qaida".

L'estiu del 2001, segons Mohammed, a l'Afganistan s'havia divulgat que hi havia una "operació" imminent. El mateix Ossama bin Laden havia donat a entendre que aviat es parlaria de 20 màrtirs. Però els talibans insistien que s'havia d'aturar el projecte. Com a amfitrions de la direcció d'Al-Qaida, temien que es produís un contraatac dels americans a Hindukush.

A més, el conflicte entre Jarrah i el líder dels pilots suïcides, el seu correligionari Mohammed Atta, encara posava més en perill el projecte.

Aquell jove mai no havia estat el candidat ideal a la Jihad, de fet no ho havia estat gens quan el 1996 va arribar a Alemanya. Un dia d'abril, quan Jarrah es va traslladar a un apartament, va conèixer la seva veïna. De seguida van saltar espurnes. Aysel S., d'origen turc, estudiava per ser metgessa, li agradaven les festes i no li agradava haver de tapar-se gaire. A Jarrah, estudiant d'Enginyeria Aeronàutica, també li agradava la festa: a Beirut era conegut per les voltes que donava amb el Mercedes del seu pare, de vegades en bona companyia femenina.

Però Jarrah es va radicalitzar de seguida. Criticava la vestimenta liberal de la

A la dreta, el pare de Ziad Jarrah mostra una foto del seu fill, pocs dies després del fatídic 11-S. L'avo que conduïa Jarrah no va aconseguir el seu objectiu, encara avui desconegut. De fet, va ser l'únic dels quatre aparells segrestats que va fracassar en l'intent de colpejar els Estats Units.

seva xicoteta, li volia prohibir que fumés i begués i que tingués amistats masculines. El 1999 ja va comunicar a Aysel que volia formar part de la Jihad.

“Ens barallàvem i ens reconciliàvem. Contínuament. No sé quantes vegades”, recorda Aysel S. Un *amour fou* contra Al·là; ella era la temptació a la qual ell s'havia de resistir. Ell era el perill del qual ella no s'adonava. “Avui mengem junts i demà et mato”, l'havia amenaçada una vegada Jarrah, en conflicte amb els seus sentiments.

Quan Jarrah va desaparèixer per anar a un camp afganès en cerca de terroristes, ella tenia esperances que fos al Líban planificant el seu futur comú, però es temia el pitjor. Després del seu retorn a Alemanya, va regalar a Aysel joies d'or de 18 quirats. La seva xicoteta no podia saber on s'havia amagat durant setmanes. “No em preguntis res, és millor per a tu”, li va contestar.

Aysel va callar, potser perquè, quan va tornar, era de nou el noi espavilat del qual s'havia enamorat. Quan Jarrah va desaparèixer altra vegada, no s'hi va oposar. Aquesta vegada era per aconseguir un permís per pilotar als Estats Units, amb l'única diferència que aquella vegada

parlaven per telèfon cada dia perquè ell li havia promès que tindrien fills. Durant una visita als Estats Units, Aysel fins i tot va estar en un simulador de vol de Boeing. Ell pilotava i ella feia de passatgera.

Tot era una comèdia perquè el pla no s'enfonsés? Impensable. Probablement Jarrah va pensar fins a l'últim moment d'abandonar-lo. Els conflictes entre els conspiradors, segons diu la comissió, eren el seu punt més feble: “Es podria descriure Atta i Jarrah com a una parella abocada al fracàs.” Jarrah se sentia desvinculat del grup, ja que s'havia entrenat en una escola d'aviació diferent de la dels seus companys. Atta semblava molest pel contacte continu de Jarrah amb la seva xicoteta.

Fins que la cúpula d'Al-Qaida a l'Afganistan va parlar del problema de l'enamorat dubitatiu: si Jarrah “demana la separació, costarà un munt de diners”, avisava Mohammed sense referir-se de cap manera a Aysel. Binalshibh havia de posar pau entre Atta i Jarrah, i va suplicar a Jarrah que no abandonés el pla en una última trobada a Alemanya.

Per si un cas, Binalshibh també va dedicar-se a buscar un pilot suplent, el francès d'origen marroquí Zacarias Moussaoui.

El llicenciat d'un entrenament d'Al-Qaida, que ha de justificar-se davant d'un tribunal dels Estats Units, va rebre milers de dòlars de Binalshibh per a un curs d'aviació. Per casualitat, va acabar sent detingut abans de l'11 de setembre per una infracció de les normes d'entrada al país.

Finalment, Jarrah va acabar ocupant precisament l'avió de l'atemptat que encara ara s'ha quedat sense resoldre i que no va encertar el seu objectiu, el Capitoli o la Casa Blanca a Washington. Després d'una lluita a bord, l'avió es va estavellar en un camp prop de Shanksville. Poc després es va saber que, en una carta de comiat, Jarrah esperava la seva xicoteta al paradís, en què tots dos trobarien “una vida bellíssima i eterna, sense problemes ni tristesa, a castells d'or i de plata”.

Si fins aleshores ella no necessitava res a la terra, l'home que havia triat la mort en detriment de l'amor li aconsellava adreçar-se a Al·là. Quan Aysel es va assabentar de la mort de Jarrah va patir una crisi nerviosa. Només podia ajudar-la el metge d'urgència.

Dominik Cziesche
© Der Spiegel – EL TEMPS
Traducció: David Egea